

М О Т И В И

към присъда по НОХД №7233/2023г. по описа на РС - София

Срещу подсъдимата Д. П. Й. е внесен обвинителен акт, за това, че на 14.02.2018г. за времето от 13:55 до 14:10 часа в гр. София, кв. „Кремиковци“, ул. „Филип Тотю“ №9 като длъжностно лице - старши разследващ полицай в 05 РУ-СДВР по силата на Заповед №513з-2076/16.03.2016г. в кръга на службата си е съставила официален документ – Протокол за разпознаване на лица по снимка във връзка с ДП №2846/17г. на 05 РУ-СДВР, в който удостоверила невярно обстоятелство, че В. Ц. М. с ЕГН ***** е присъствала при това процесуално-следствено действие на разпознаване по снимка в качеството на поемно лице, като лично и непосредствено възприела как пострадалата от деянието по чл.199, ал.1, т.3, вр. чл.198, ал.1 от НК - Б. Л. П. е разпознала и посочила на снимка №1 извършителя на престъпното посегателство, спрямо нея - лицето Т. С. Г. с ЕГН *****, с цел да бъде използван този документ пред СГС-НО като доказателство за това обстоятелство - престъпление по чл.311, ал.1 от НК.

В съдебно заседание, Прокурорът поддържа обвинението. Счита, че от събраните писмени и гласни доказателствени средства по време на ДП и в хода на съдебното следствие по категоричен начин се изяснило авторството на деянието, както и съставомерните признаци от обективна и субективна страна на престъплението, в което Й. е обвинена. Разпитаните свидетели М. М. и В. М. изяснили, че В. М. не е присъствала по време на провеждане на процесуално-следственото действие по разпознаване по снимки в къщата на Б. П.. Свид. М. М. заявил, че на два пъти е напуснал къщата на П., за да отиде до съпругата си, която била в съседния двор. Първия път, за да вземе личната й карта, а след това да й представи вече изготвения протокол за подпис. В. М. потвърждавала изцяло показанията на съпругата си, които кореспондирали с писмените доказателства и свидетелски показания, събрани пред СГС, 30-ти състав по ВНОХД 3029/2018г., а именно показанията на пострадалата от инкриминираното деяние - Б. П. и нейният съпруг. Същите били последователни, логични и непротиворечиви в своята цялост, затова намира, че следва да бъдат кредитирани. По делото по категоричен начин се изяснило, че на 14.02.2018г. подс. Й. е имала качеството на старши разследващ полицай към 05 РУ-СДВР, като по силата на Заповед №513з-2076/16.03.2016г. нейно правомощие било да изготви протокол за разпознаване по ДП №2846/2018г. на 05 РУ-СДВР и същата към момента на съставяне много ясно е съзнавала, че с подписа си в протокола удостоверява невярно обстоятелство, а именно, че В. М., която е положила подписа си под поемно лице №2 не е присъствала на това процесуално-следствено действие. Тя подчертала, че е подписала протокола изцяло доверявайки си на казаното от съпруга си М.. Така, процесуално-следственото действие било изцяло опорочено, което било преценено при постановяване на оправдателна присъда по НОХД №3029/2018г., СГС, 30-ти състав. Моли за постановяване на осъдителна присъда, с която да се признае подс. Й. за виновна и да й се наложи наказание Лишаване от свобода за срок от една година, предвид съдебното минало на същата, чието изпълнение да бъде отложено за срок от три години при условията на чл.66, ал.1 от НК.

Защитникът на подсъдимата - адв. Я., намира че представения по делото протокол за разпознаване на лица по снимки е съставен съобразно изискванията на НПК, тъй като имало вписани две поемни лица, положили подписи и имало разпознато

лице. Свид. М. заявила, че подписа е неин, но не присъствала на действието, а просто е подписала вкъщи протокола, без да са налични доказателства, че има внуче, че към онзи момент е гледала внучето си, т.е. нямало доказателства, че действително не е присъствала. Единствено нейните твърдения подкрепени от тези на съпруга ѝ, били използвани от прокуратурата, за да обоснове обвинението си. Двамата обаче заявили, че били в много близки семейни отношение със сем. П., също така се установило, че разпознатият от пострадалата П., Г. бил племенник на съпруга ѝ - П. П.. В делото пред СГС пострадалата заявила, че не желае Г. да бъде съден, тъй като е роднина и от тук счита, че се явявали новите твърдения на сем. М.и, които пред СГС вероятно искали да помогнат на приятелите си и съседи - сем. П. да не бъде съден Г.. Обръща внимание, че когато е съставен протокола и разпознат Г., самата Б. и П. П.и въпреки, че са го разпознали не са заявили, че той им е роднина, което говорило за последваща работа по въпроса и мисъл, как той да не бъде осъден. Счита, че били несъпоставими свидетелските показания на М. и В. М.и, които заявявали нещо съвсем различно от това, което е записано в протокола за разпознаване, поради което нямало доказателства, подкрепящи обвинението на СРП, поради което моли Й. да бъде призната за невиновна в извършване на твърдяното престъпление.

Ако съдът кредитира показанията на М.и, моли да вземе предвид, че Й. била предприела необходимите мерки за осигуряване на поемните лица, като е имала явното намерение да свърши нещата както трябва и в срок, тъй като в съдебното заседание тя заявила, че била пресирана по телефона от пострадалата. Свид. М. също казал, че тя е отишла да извърши процесуално-следственото действие и изпълни служебните си задължения дори в недобро здравословно състояние - била болна. От друга страна, намира за странно, че свид. М. без да знае какво подписва, подписала протокола, като смята, че според него много добре била знаела какво подписва и е присъствала на действието.

Моли, в случай, че съдът приеме, че процесния документ не отразява вярно действителността, да вземе предвид, че Й. била принудена да го извърши, тъй като се изяснило от разпита на полицейските служители, че тя им е казала да осигурят две поемни лица, но така или иначе те не са ги осигурили, ако съдът приеме, че там е нямало две поемни лица. Д. заявил, че той е извикал М., който му казал, че ще отиде със съпругата си и счел, че си е свършил работата и се прибрал в колата. Нямало други доказателства дали сем. М.и са присъствали и двамата на разпознаването, като не се спорило, че подписите им били под протокола, без някой от тях да заявявал, че е бил принуден да полага подписа си. В конкретния случай счита, че дори да се приеме, че подсъдимата е извършила твърдяното престъпление, тя била принудена да го извърши с оглед факта, че полицаите не си били свършили работата да осигурят двете поемни лица на място, а свид. М. се съгласила да положи подписа си без да се противопостави по никакъв начин.

В случай, че съдът реши, че Й. е виновна, моля да вземе предвид, че от субективна страна липсвал умисъл за съставяне на документ с невярно съдържание, защото документът бил изряден, с всички изискуеми от закона реквизити, включително подписа на М. бил неин. Освен това обществената опасност на подсъдимата била ниска, тя не била осъждана, нямала противообществени прояви, майка била на две деца, с много добри характеристични данни и за да стане старши разследващ полицай означавало, че ръководството преценило нейната работа. По никакъв начин не били засегнати нечии права или интереси, а в конкретния случай разпознатият от пострадалите, бил оправдан от СГС, не само заради този документ, а

съществували и други доказателства в тази насока и те били описани подробно в присъдата на съда. Счита, че може деянието да бъде преквалифицирано в престъпление по чл.311, ал.2 от НК, макар да счита, че дори и това било изключително тежко. В тази връзка, моли съдът да приложи разпоредбата на чл.9, ал.2 от НК, тъй като обществената опасност била явно незначителна.

Подсъдимата - лично, поддържа пледоарията на защитника си. Не се признава за виновна в извършване на престъплението, за което е обвинена и моли за прилагане на чл.9 от НК.

Съдът, след като обсъди на основание чл.14 и 18 от НПК доказателствата по делото, приема за установено следното от фактическа страна:

Подсъдимата Д. П. Й. е българка, български гражданин, разведена е, не е осъждана, с висше образование, работи като касиер в „Еколенд Сървис“ ЕООД, родена е на **.**.****г. в гр. София и живее в същия град, кв. ”В.”, ул. „*****” №***, ЕГН *****.

Подсъдимата заемала длъжността на старши разследващ полицай в 05 РУ-СДВР по силата на Заповед №513з-2076/16.03.2016г. на директора на СДВР в Група „Разследване на криминални престъпления“ към Сектор „Разследване“. В това си качество, на 14.02.2018г. около обяд посетила дома на Б. П. в гр. София, кв. „Кремиковци“, ул. „Филип Тотю“ №9, която била пострадала от престъпление по чл.199, ал.1, т.3, вр. чл.198, ал.1 от НК, за което се водило ДП №2846/17г. на 05 РУ-СДВР, с цел да извърши разпознаване по снимка на извършителя.

Съдействие на подсъдимата оказвали полицейски служители от 05 РУ и ПИ на района - свидетелите В., М. и Д., които помолила да намерят две поемни лица, за да участват при разпознаването, тъй като познавали хората и района. Свидетелите се намирали в близост до дома на свид. М., който бил съседен на къщата на пострадалата. По тази причина полицаите се срещнали с него, обяснили му, че трябва да присъства на разпознаване в къщата на Б. П., но трябва още един човек и той казал, че бил заедно със съпругата си и са наясно за какво става въпрос. На Д. било известно, че семействата били близки и имали вътрешна врата през дворовете, поради което тримата полицаи не проследили дали действително М. и съпругата му ще отидат до къщата на П., а останали в служебния полицейски автомобил, за да изчакат разследващия Й. и да я върнат в 05 РУ, след като приключи с разпознаването.

Междувременно пострадалата П. се обадила на М. и го помолила да отиде до тях, тъй като от полицията са при нея за разпознаване. Свидетелят отишъл сам, тъй като в този момент съпругата му - свид. М. трябвало да се грижи за детето на внучка им, което било на пет месеца. Той обяснил това на подсъдимата, като тя изискала да представи личната карта на М., за да впише данните й, заради което отишъл взел личната карта на съпругата си и се върнал в дома на П.. Й. попълнила данните от личните карти на М. и М. на стр.1 от протокола за разпознаване на лица и предмети от 14.02.2018г., попълнила и всички други реквизити на тази страница, ръкописно с химикал на останените за това полета и върнала личните карти на М.. След това извадила четири снимки и ги показала на П., която била седнала на леглото си, а тя посочила снимка №1 на лицето-извършител на престъплението срещу нея. М. възприел това действие и видял, че Й. пише и нещо друго в протокола, след което му го дала да се подпише под полето „Поемни лица“ под т.1 и М. се подписал. Подсъдимата му казала да отнесе протокола на съпругата си, за да се подпише и тя на поемно лице под т.2 и да го върне, като изрично му поръчала да я запознае с извършените действия, че

Б. П. разпознала лице на снимка №1 като извършителя. Свид. М. направил точно това, което му казала Й. и след като свид. М. се подписала, а тя не прочела какво пише в протокола, тъй като се доверила на съпруга си и искала виновният да понесе наказание за стореното, М. върнал протокола на Й. и си тръгнал.

Подсъдимата след като приключила своята работа, напуснала дома на П. и се върнала, заедно с колегите си в 05 РУ.

Свидетелите М. и М. разбрали от П. и съпруга й, че разпознатото от пострадалата лице, е роднина на мъжа й - на първата му братовчедка син. До двамата свидетели не е станало достояние, пострадалата да не е искала това лице да бъде наказан и съден.

Протоколът за разпознаване на лица и предмети бил приложен към материалите в ДП №2846/17г. на 05 РУ-СДВР, а прокурор от СГП внесъл обвинителен акт /ОА/ срещу разпознатото лице от пострадалата Б. П. - Т. С. Г., като обосновавал авторство на деянието, позовавайки се на протокола за разпознаване на лица и предмети, съставен на 14.02.2018г. от подсъдимата в дома на пострадалата.

Въз основа на внесения ОА, било образувано НОХД №3029/2018г. по описа на СГС, 30-ти състав. По време на съдебното следствие, при събиране на доказателства, се установило, че подписа на поемно лице под т.2 под протокола за разпознаване на лица и предмети от 14.02.2018г. е с друг цвят химикал и при изясняване на този въпрос от показанията на свид. М. се изяснило, че това е така, защото тя не е присъствала на място при извършване на процесуалното - следствено действие, а е подписала протокола в дома си, след като й бил занесен от съпруга й. С присъда №213/16.10.2018г., влязла в законна сила на 01.11.2018г. по НОХД №3029/2018г. по описа на СГС, 30-ти състав, Т. С. Г. бил признат за невиновен и оправдан в извършване на престъпление по чл.199, ал.1, т.3, вр. чл.198, ал.1 от НК. От мотивите на съда, станало ясно, че съдебният състав е приел за недоказано по категоричен начин, че Г. е автор на това деяние, тъй като материалите, на които прокурорът се позовавал, за да изготви ОА, страдат от неотстраними в съдебната фаза пороци, не могат да бъдат кредитирани като достоверни и съществено разколебавали обвинителната теза. СГС продължавал в мотивите си, че основният документ, използван за първоначалната обстановка на обвинението, е протокол от извършено разпознаване по снимка, който следвало да се изключи от доказателствените материали, поради провеждане на въпросното действие по разследване при съществени нарушения на процесуалните правила, първо защото не било налице изключението по чл.171, ал.4 от НПК, за да се проведе разпознаване по снимка, вместо на живо лице; второ, защото при провеждане на разпознаването участвало само едно поемно лице, а второто се подписало, без да е участвало на процесуалното-следствено действие и трето защото преди да се пристъпи към разпознаването, на пострадалата според показанията й били предоставени множество снимки, а в деня на разпознаването, тя видяла имената на лицата, чиито снимки й се предявяват. СГС се спирал на показанията на пострадалата, дадени по време на съдебното следствие и прочетени от ДП, където установил съществени противоречия, включително нарушения при провеждане на разпитите - не била разбрала, че е разпитвана и не знаела съдържанието на изготвените от нейно име изявления, като твърдяла, че записани изрази не ги е казвала. Съдът установил липса на житейска логика, в обстоятелството, че според показанията й, тя не е видяла лицето на извършителя, защото бил с качулка, но след това дала описание на лице, пригодено спрямо външността на Г., както и именно него посочила при разпознаването, като заявила на съда, че е разполагала с данни за външния вид на Г. от предварително

възприетия от нея снимков материал, т.е. нужната за целите на разпознаването информация ѝ е била предварително внушена по нерегламентиран начин. Според СГС, показанията на П. по време на съдебното следствие, относно начина по който е разпознала Г. били доста объркани, непоследователни и накъсани и нямали нищо общо с казаното от нея в досъдебните ѝ разпити. Съдът отбелязал също, че е установил от представен от Г. трудов договор и изискана справка от НОИ, че той е бил трудово ангажиран по трудов договор в гр. Перник към инкриминираната дата.

Горната фактическа обстановка се установява: от обясненията на подсъдимата, дадени в съдебно заседание на 24.10.2023г.; от показанията на свидетелите М., М., В., Д. и М., дадени в съдебно заседание на 24.10.2023г.; от писмените доказателства - заверено копие от СГС, НО на протокол за разпознаване на лица и предмети от 14.02.2018г., заверено копие от СГС, НО на присъда №213/16.101.2018г., ведно с мотиви към нея, заверени преписи от протоколи от открити съдебни заседания /о.с.з./ по НОХД №3029/2018г. на СГС, 30-ти състав, съответно от 26.09.2018г. и от 16.10.2018г., Заповед №513з-2076/16.03.2016г. на директора на СДВР, справка за съдимост и характеристична справка.

Съдът изцяло вярва на обясненията на подсъдимата. В една част от тях говори по принцип как трябва да се извършва разпознаването, кои лица да присъстват и последователността на действията, разписани по НПК, както и в какво се изразяват нейните задължения. В другата част, тя обяснява, че ѝ липсват спомени за конкретиката, но допуска, че въпросните поемни лица - свидетелите М. и М. може да не са били през цялото време на мястото на разпознаването, но твърди, че ги е видяла и няма спомен дали двете поемни лица са били на място при предявяване на снимките.

Житейски е логично, а и изхождайки от натовареността на разследващите, включително и понастоящем подсъдимата не е в системата, а работи като касиер, да ѝ липсват спомени за конкретните събития, конкретните хора, които стана ясно, че тя не познава, а са намерени от полицейските служители, които са ѝ оказали съдействие.

Съдът приема за достоверни обясненията ѝ в останалата част, тъй като подсъдимата допуска неизгодни обстоятелства, че въпросните поемни лица - свидетелите М. и М. може да не са били през цялото време на мястото на разпознаването, както и дали са били на място при предявяване на снимките. В тази част обясненията ѝ, се потвърждават от показанията на свидетелите М. и М..

Двамата са вписани като поемни лица в процесния протокол за разпознаване на лица и предмети от 14.02.2018г. и разказаха хронологично и единно, кой от тях на какви действия е участвал, какво е възприел и кога се е подписал под протокола. Не се откри заинтересованост, въпреки близките съседски отношения с П. - пострадала от грабежа.

М. обясни, че се е подписала под протокола, без да е присъствала на извършените действия по разпознаване и без да ги е възприела лично, тъй като се е доверила на това, което съпруга ѝ е видял и предал след това, още повече, че е изпратен от разследващ с конкретни указания към нея, както и защото е искала извършителят на престъплението да бъде наказан. Личните ѝ мотиви и подбуди, не могат да се оценяват от трети лица, както се опита да направи защитника, защото всеки се ръководи от собствените си разбирания, интелект и образователен ценз в ситуациите. Според съда, М. искрено и напълно човешки, обясни подбудите си, които съдът възприе като действителните, от които тя се е ръководила, без да търси юридическа логика, защото тя не е с висше юридическо образование.

М. също беше обективен, много точно, въпреки дистанцията на времето описва последователно, какво е изискувано от него и кое действия, след кое е настъпило. Той е присъствал на процесуално-следственото действие от начало да приключването му, когато се е разписал. Описва, какво е видял и чул, като думи от разследващия и на пострадалата. Беше категоричен, че само подсъдимата е попълвала ръкописно протокола, тя е изискувала личните карти - неговата и на съпругата му, тя е вписала данните им, тя е предявила снимките на пострадалата, тя е дала протокола и посочила на М. къде да се подпише и къде да се подпише неговата съпруга, както и какво да й предаде от извършените действия.

Показанията на свидетелите М. и М. се потвърдиха от обясненията на подсъдимата, която не отрече, че е възможно поемните лица да не са присъствали през цялото време на разпознаването и на предявяването на снимките. Подсъдимата не отрече, че е попълвала ръкописния текст на протокола за разпознаване на лица и предмети, че тя е предявила снимките на пострадалата и тя е вписала кое лица от снимка е разпознала П..

По тази причина, съдът счита за достоверни показанията на двамата свидетели, като ги кредитира изцяло и повярва, че са разбрали в следствие, че лицето, което П. е разпознала и срещу което е воденото наказателното дело, е роднина на съпруга й. М. посочи, че след това е разбрал от П., а М. използва израза „оказа се“, което съдът възприема в смисъл, че на двамата не е било известно към датата на разпознаването, че Г. е син на първа братовчедка на съпруга на П.. Самата тя, според мотивите на СГС по НОХД №3029/2018г. към оправдателната присъда, по време на съдебното следствие не е разкрила това обстоятелство, а не се видя от приложените протоколи по същото дело, да го е посочила на решаващия съдебен състав. Подс. Г. е този, който при даване на обяснения в о.с.з. от 26.09.2018г. казва, че П. е негова вуйна. Освен това, видно от протокола от о.с.з. от 26.09.2018г. тя дори отрича свид. М. да е присъствал на разпознаването, а човекът описва, къде е била тя, къде съпруга й, какво е казала разследващата, какво й е носил, какво е попълвала, което няма как да знае ако не е бил там. В протокола от о.с.з. от 16.10.2018г. при разпита си М. посочва, че е подписала протокола за разпознаване в дома си, защото е гледала детето на внучката си и не е могла да отиде в дома на П., А след това от П. е разбрала, че тя е разпознала снимка №1 на лицето, което извършило престъплението, защото познава този човек, тъй като е техен роднина, освен това той заеква. Това заекване П. посочва като отличителна черта за нападателя си, още при разпита си в о.с.з. на 26.09.2018г., както казва също, че когато си е изправила главата, качулката от главата на нападателя е паднала и тя е видяла този човек, затова го е посочила при разпознаването. Всичко това за съда означава, че няма сговор между П., М. и М. да оневинят Г., посочвайки, че М. не е присъствала на разпознаването, а е подписала в дома си като поемно лице, както се опита да внуши в пледоарията защитника на подсъдимата. По тази причина, не може да се възприеме тезата на защитника за предубеденост на свидетелите М. и М. и даване на неверни показания пред СГС по НОХД №3029/2018г. и по настоящото дело, сочещи на съставяне на официален документ с невярно съдържание от подсъдимата, с цел да бъде използван - протокол за разпознаване на лице по снимка, в който е вписала, че присъстват две поемни лица, между които М., а тя не е присъствала на процесуалното-следствено действие и е подписала протокола в дома си.

Само за пълнота е нужно да се каже, с оглед на изложението от защитата, за някакво задкулисие от страна на П. след разпознаването и преди присъдата на СРГ, че действително видно от протокола от о.с.з. от 16.10.2018г. при устните прения,

пострадалата като ЧО действително е заявила: „Не го осъждайте лицето! Нека да живее и да продължава да прави така. Чула съм и други случаи, той ли е или не, не знам.“, което настоящият съдебен състав не възприема буквално и точно по смисъл, а казано като протест срещу пледоарията на прокурора, който не е поддържал обвинението и изтъкнал пропуските в разследването, включително обърканите и противоречиви показания именно на П.. В този смисъл, не счита, че действителното желание на П. е било, Г. да не бъде осъден, включително и чрез твърдения от нейна страна, че при разпознаването не е имало други в стаята освен нея и разследващата, което изцяло се отрече от свид. М., а също опроверга и сговора, за който намеква защитата между нея и свидетелите М. и М., с цел оневиняване на разпознатото лице.

Съдът кредитира показанията на свидетелите В., М. и Д., които са полицейски служители, оказали съдействие на подсъдимата при организиране и провеждане на разпознаването. Техните показания са непротиворечиви и непредубедени, а ролята им е била да намерят две поемни лица за разпознаването и това те са направили. Когато са разговаряли с М., той им е казал, че ще се отзове за поемно лице и е със съпругата си, поради което те са възприели казаното в смисъл, че той ще отиде заедно със съпругата си и са решили, че са изпълнили възложената им задача от подсъдимата и са намерили две поемни лица. Всъщност, съдът не може да установи връзка между задълженията на разследващия полицай при провеждане на процесуално-следствено действие по разпознаване на лица и съставяне на протокола от същото, с ролята на оперативните работници по случая или ПИ на района да съдействат на разследващия, каквато защитника обоснова, за да оправдае действията на подсъдимата и да прехвърли отговорността върху нейните колеги.

Съдът кредитира приобщените писмени доказателства, като отбелязва, че протоколите от о.с.з. по НОХД №3029/2018г. на СГС от 26.09.2018г. и 16.10.2018г. са заверени от СГС, НО и по същите има подчертаване със син химикал, както и оцветяване на редове от неустановено лице, което не променя тяхната автентичност и вярност, включително и не ги прави негодни да бъдат използвани.

Въз основа на така изложената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

С деянието си подсъдимата е осъществила от обективна и субективна страна състав на престъплението по чл.311, ал.1 от НК, защото в качеството си на длъжностно лице - старши разследващ полицай в 05 РУ-СДВР по силата на Заповед №513з-2076/16.03.2016г. в кръга на службата си е съставила официален документ - Протокол за разпознаване на лица по снимка във връзка с ДП №2846/17г. на 05 РУ-СДВР, в който удостоверила невярно обстоятелство, че В. Ц. М. е присъствала при това процесуално-следствено действие на разпознаване в качеството на поемно лице, като лично и непосредствено възприела как пострадалата от деянието по чл.199, ал.1, т.3, вр. чл.198, ал.1 от НК - Б. Л. П. е разпознала и посочила на снимка №1 извършителя на престъпното посегателство, спрямо нея - лицето Т. С. Г., с цел да бъде използван този документ пред СГС-НО като доказателство за това обстоятелство.

Съдът преценява случая като маловажен, тъй като покрива легалното определение по чл.93, т.9 от ДР на НК, а именно извършеното престъпление по чл.311, ал.1 от НК с оглед на незначителността на вредните последици и други смекчаващи обстоятелства представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на престъпление от съответния вид

Категорично се установи от писмените доказателства - протокол за разпознаване на лица и предмети, протоколи от о.с.з. по НОХД №3029/2018г. на СГС от 26.09.2018г. и 16.10.2018г., присъда №213/16.101.2018г., ведно с мотиви към нея по НОХД №3029/2018г. на СГС, НО, 30-ти състав, времето и мястото на извършеното деяние - на 14.02.2018г. за времето от 13:55 до 14:10 часа в гр. София, кв. „Кремиковци“, ул. „Филип Тотю“ №9. Тогава подсъдимата е била в дома на пострадалата, където е съставила протокол за разпознаване на лица и предмети, в който е отразила невярно обстоятелство по отношение присъствието на едно от поемните лица - М., която лично и непосредствено е възприела, че пострадалата П. е разпознала и посочила на снимка №1 на извършителя на престъпното посегателство, спрямо нея - лицето Т. С. Г., с цел да бъде използван този документ пред СГС-НО като доказателство за това обстоятелство.

Категорично чрез показанията на свидетелите М. и М., обясненията на подсъдимата и протокол за разпознаване на лица и предмети от 14.02.2018г. се доказва авторството на деянието - Д. Й. е негов извършител. Тя е съставила протокола в качеството на старши разследващ полицай, като е вписала данните от личните карти на поемните лица - свидетелите М. и М.. Без М. да присъства е пристъпила към предявяване на снимките на пострадалата, при което тя е посочила лицето на снимка №1 като извършителя, вписала е това обстоятелство, предоставила е протокола за подпис на едното, присъстващо на място поемно лице - М. и му го е дала, да го занесе на съпругата си - М. в дома им, където тя се е грижила за детето на внучката си, за да го подпише, след което приложила този протокол като част от доказателствената съвкупност по ДП №2846/17г. на 05 РУ-СДВР, с цел да бъде използван като доказателство за това обстоятелство.

Безспорно е, че Й. съставяйки протокола за разпознаване на лица и предмети от 14.02.2018г. е действала в качеството на длъжностно лице, тъй като видно от Заповед №513з-2076/16.03.2016г. на директора на СДВР е преназначена на длъжност „старши разследващ полицай“ в Група „Разследване на криминални престъпления“ към Сектор „Разследване“ към 05 РУ-СДВР, с посочено основно месечно възнаграждение, като ѝ е възложено да изпълнява със заплата постоянно служба в държавно учреждение.

Съставения от Й. протокол за разпознаване на лице и предмети от 14.02.2018г. носи белезите на официален документ по чл.93, т.5 от ДР на НК, тъй като е издаден по установения ред и форма от длъжностно лице в кръга на службата му.

Категорично се доказва, че Й. е съставила този протокол за разпознаване, с цел да бъде използван като доказателство именно за отразените в него обстоятелства, че пострадалата е посочила по предоставени ѝ снимки лицето, което е разпознала по описани белези за извършител на престъпно посегателство срещу нея. Подсъдимата е вписала имената, длъжността си, подписала се е в полето „разследващ полицай“, поднесла го е за подпис на разпознаващата - П., която го е подписала, на присъстващото на място поемно лице - М. и по нейни указания, той е представил протокола за подпис на съпругата си - М. като второ поемно лице, която не е присъствала на извършените действия, а само се подписала под протокола в дома си, където се грижила за детето на внучката си.

Протоколът е бил наличен към материалите по ДП №2846/17г. на 05 РУ-СДВР, предявяван на свидетелите по време на съдебното следствие по НОХД №3029/2018г. на СГС, НО, 30-ти състав и обсъждан в мотивите на този съд, според които прокурорът при изготвяне на ОА срещу разпознатото лице, което е предал на съд като извършител

на престъплението, в което го е обвинил, е градил изводи за авторство върху протокола за разпознаване на лица и предмети от 14.02.2018г., съставен от подс. Й..

Категорично се установи, че удостоверените обстоятелства от подсъдимата в качеството ѝ на старши разследващ полицай при 05 РУ-СДВР в протокола за разпознаване на лица и предмети от 14.02.2018г., че В. М. е присъствала при това процесуално-следствено действие на разпознаване в качеството на поемно лице, като лично и непосредствено е възприела как пострадалата от деянието по чл.199, ал.1, т.3, вр. чл.198, ал.1 от НК - Б. П. е разпознала и посочила на снимка №1 извършителя на престъпното посегателство спрямо нея - лицето Т. Г., са неверни. От показанията на свидетелите М. и М., писмените доказателства - протоколи от о.с.з. по НОХД №3029/2018г. на СГС от 26.09.2018г. и 16.10.2018г. се доказва, че М. не е присъствала в дома на П., когато подсъдимата е попълнила данните ѝ като поемно лице, не е присъствала в дома на П., когато тя е посочила на представените ѝ снимки, разпознатото от нея лице на снимка №1 и е подписала протокола в собствения си дом, който ѝ бил представен от М. по указания на Й.. Това косвено се потвърждава от обясненията на подсъдимата, която не отрича да е възможно поемни лица - свидетелите М. и М. да не са били през цялото време на мястото на разпознаването и на място при предявяване на снимките. Въпреки това обаче, подсъдимата на 14.02.2018г. е удостоверила тези обстоятелства, като се е подписала под протокола от процесуалното следствено действие в полето за разследващ полицай.

От субективна страна подсъдимата е действала при форма на вината пряк умисъл, тъй като е съзнавала общественонеопасния характер на деянието, предвиждала е общественонеопасните последици и е целяла тяхното настъпване. Й. напълно е осъзнавала длъжността, която заема, качеството си при съставяне на протокола за разпознаване, обстоятелствата, които лично тя вписала ръкописно в този протокол, които удостоверява с подписа си. Подсъдимата потвърди, че е наясно с правилата по НПК за провеждане на това процесуално-следствено действие, че са необходими две поемни лица, които да присъстват на разпознаването и да възприемат лично и непосредствено това, което разпознаващият извършва - посочва или не, лицето от представените му по снимка или в речичка от лица, за което се подписват под протокола. Й. е осъзнавала, че удостоверява невярно обстоятелство по отношение на вписаното поемно лице В. М., но е продължила извършването на действията и приключването на протокола, като е указала на М. какво да предаде на съпругата си и къде да се подпише тя. Заемайки длъжността „старши разследващ полицай“ е имала знание, че протокола ще се използва именно за доказване на удостоверените обстоятелства по разпознаване. Целта ѝ е била да извърши действието, да състави протокола, за да се използва той по ДП за обосноваване на авторството на престъплението.

Съдът е преценил случаят за маловажен, поради следното: Стореното от подсъдимата престъпление по чл.311, ал.1 от НК е формално престъпление, на просто извършване, поради което не може да се говори за причинени вреди, които да са елемент от състава на престъплението. Действително, установеното невярно удостоверяване на процесните обстоятелства от Й. за разпознатото лице от пострадалата в присъствието на две поемни лица, е дало основание на СГС да изключи протокола за разпознаване от доказателствения материал и така да се аргументира в насока, да оправдае подсъдимия като автор на престъплението, в което е обвинен.

При това положение вредни последици от деянието на подсъдимата не липсват, но съдът намира, че са незначителни. Тук на първо място, взе предвид, че според

мотивите на СГС липсата на две поемни лица при процесуално-следственото действие по разпознаване от 14.02.2018г. е само един от аргументите за оправдаване на Г.. С по-голяма тежест, според този съдебен състав, изхождайки от по-дългото и подробно изложение в мотивите, са съображенията на СГС, обсъждайки показанията на пострадалата П., за да достигне до извод, че те са объркани, непоследователни, накъсани, без да имат общо с казаното от нея на ДП. Всъщност СГС, изхождайки от показанията на П. е направил извод за некачествено водено ДП, както при разпита на това лице, така и при проведеното разпознаване от нея, свързани с отразяване в протоколите за разпит, точно това, което е казало лицето, прочитане на показанията ѝ, преди да ги подпише, узнаване на информация за лицата, снимките, на които ще ѝ се представят, за да посочи дали и кое лице разпознава като нападателя си. Всички тези пороци при водене на разследването, не са елемент от фактическия състав на престъплението, за което понастоящем е повдигнато обвинение на Й. и затова нямат тежест при обсъждане на обстоятелства, имащи значение към вредните последици. Съдът казва това, за да обоснове, че съставения негоден протокол за разпознаване от подсъдимата, не е било само това или решаващото основание да се постанови оправдателния съдебен акт от СГС и така да остане неразкрит извършителя на тежкото престъпление спрямо П.. В допълнение, следва се отчете дългия период от време, който е изминал от съставяне на протокола и постановената оправдателна присъда до настоящия момент, който не е по вина на подсъдимата, която има безупречно процесуално поведение. Не на последно място като смекчаващи обстоятелства, съдът отчете и отдадеността на работата на Й., отишла е болна работа, за да проведе това действие, подхождала е човечно и с разбиране към влошеното здравословно състояние на пострадалата, поради което е провела действието в дома ѝ, което според съдът е бил един от мотивите ѝ, които я е подтикнал да извърши престъплението, т.е. по-бързо да се достигне до разкриване на извършителя и неговото предаване на съд, за да бъде справедливо наказан. Това е било и желанието на П., което личи и от нейните показания по време на съдебното следствие по НОХД №3029/2018г. на СГС, това е било желанието и на нейните съседи и близки - свидетелите М. и М., заявили го и сега по това дело. Накратко, съдът е с убеждението, с оглед събраните характеристични данни за Й., включително впечатленията от нейната работа на колегите ѝ, че е извършила престъплението по чл.311, ал.1 от НК, не за да пренебрегне закона и да наруши служебните си задължение, а да помогне и успокои пострадалата, че лицето, което е разпознала като извършител ще бъде наказано. Всичко това, даде основание на съда да прецени, че случаят е маловажен, а извършеното престъпление по чл.311, ал.1 от НК с оглед на незначителността на вредните последици и други смекчаващи обстоятелства представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на престъпление от съответния вид.

При тези съображения, подс. Й. е призната за виновна за престъпление по чл.311, ал.2, вр. ал.1 от НК, тъй като престъплението, в което е обвинена има привилегирован състав по ал.2 от НК за маловажен случай.

Съдът не може да се съгласи с тезата на защитата, че извършеното от Й. не е престъпно деяние, поради своята малозначителност, тъй като не е общественоопасно или неговата обществена опасност е явно незначителна, на осн. чл.9, ал.2 от НК за оправдаване на подсъдимата, изхождайки от качеството на подсъдимата - длъжностно лице - старши разследващ полицай, което вече обосновава степен на обществена опасност, такава, че да засегне правата и законните интереси на мнозина, а в частно пострадалата от престъплението. Допълнение към казаното е, отразените неверни

обстоятелства в съставения от нея официален документ - протокол за разпознаване на лица и предмети, използвано от СГС при обосноваване на оправдателната присъда по НОХД №3029/2018г., поради недоказаност на авторството на престъплението.

При индивидуализиране на наказанието, съдът отчете, че са налице основанията на чл.78а, ал.1 от НК за освобождаване на подсъдимата от наказателна отговорност, с налагане на административно наказание глоба в размер от 1000 до 5000 лева. Й. е пълнолетна. Престъплението по чл.311, ал.2, вр. ал1 от НК е извършено умишлено и предвиденото наказание е лишаване от свобода до една година или пробация. Подсъдимата не е осъждана, не е освобождавана от наказателна отговорност и от престъплението няма настъпили съставомерни имуществени вреди.

При определяне на размера на наказанието, съдът съобрази смекчаващите вината обстоятелства - чисто съдебно минало, добри характеристични данни, изминалия дълъг период от време от извършване на деянието до момента, не по вина на подсъдимата, безупречно процесуално поведение, трудова заетост. Като отегчаващи вината обстоятелства, съдът отчете, че съставения от Й. протокол е бил едно от основанията за оправдателната присъда на СГС. Съдът, отдава превес на смекчаващите вината обстоятелства, като действа с абсолютната увереност, че наказанието не е необходимо да е най-тежкото, а извършителят да знае, че е неотвратимо. Така на Й. е наложено административно наказание Глоба в минимален размер от 1000 лева, с което ще се постигнат и целите на закона.

В ДП и в съдебната фаза на процеса разноси не са направени.

На осн. чл.190, ал.2 от НПК, съдът е осъдил подсъдимата да заплати по сметка на СРС държавна такса, в размер на 5.00 лева при издаване на изпълнителен лист, в случай, че след влизане в сила на тази присъда и получаване на уведомление по ДОПК, Й. не заплати доброволно глобата в 7-дневен срок, което ще наложи издаване на изпълнителен лист за принудителното ѝ събиране, за което ще дължи държавна такса в полза на СРС.

Воден от горните съображения, съдът постанови присъдата си.

РАЙОНЕН СЪДИЯ: